

4

Kapellimestari seisoi siis uudessa kampauksessaan, posket rusottaen Kamelianaisen edessä ja Kamelianainen oli selvästi hämmentynyt aivastuksensa aikaansaamasta lopputuloksesta. Hän räpsytteli pitkiä silmäripsiään sen näköisenä, ettei ollut uskoa näkemäänsä todeksi. Lieventääkseen tilanteen aiheuttamaa hämminkiä Roosa rikkoi hiljaisuuden ja kysyi Kamelianaiselta uteliaana:

- No mistäs s i n ä tänne minun huoneeseeni tulla tup-sahdit? Olitko sinäkin piilossa sänkyni alla niin kuin her-ra Kapellimestari?

Kamelianainen katsoi Roosaa suorastaan kauhistuneen näköisenä ja vastasi nopeasti:

- Mon Dieu, en suinkaan! Ajattele nyt, millaiseksi minun ihana pukuni sellaisessa ahtaassa paikassa menisi. Sitä paitsi lattia sinun sänkysi alla on maailman pölyisin paikka. Oh là là, jos asuisin siellä, minun ihana, vaaleanpunainen silkkihameeni olisi täysin fini, mennyttä. Ja jos hameeni tuhoutuisi, mitä minusta sitten olisi jäljellä, kysyn vain? Ei, ma chérie, en minä asu sänkysi alla, tulin tuolta seinältä.

Ja Kamelianainen osoitti vastapäisellä seinällä riippuvaa taulua, jonka Roosa oli saanut joululahjaksi toisilta kummivanhemmiltaan.

Roosa katsoi taulua ja huomasi vasta nyt, että taulusta puuttui jotain. Taulu esitti prinsessaa, joka oli linnan pihassa kävelyllä hovineitojensa kanssa. Erään ruusupensaan takaa näkyivät tavallisesti suloiset, pienet kasvot, joita ympäröi pilvi vaaleanpunaisia korkkiruuvikiharoita. Nyt tuo kiharapää oli taulusta kadonnut. Roosa ymmärsi oitis, että katoamistempun tehnyt neito oli Kamelianainen, joka seisoi parhaillaan keskellä huonetta hänen ja

Kapellimestarin edessä. Hän oli hypännyt ulos taulusta heidän huomaamattaan.

- Ai niin, tietysti, Roosa sanoi hieman nolona. – Olisi minun pitänyt se heti huomata.

Taulu näytti itse asiassa hieman turhanpäiväiseltä ilman Kamelianaista, sillä Roosan mielestä Kamelianainen oli ollut kuvan arvoitus ja tehnyt siitä mielenkiintoisen. Roosa oli monta kertaa vuoteessa unta odotellessaan katsellut taulua ja miettinyt, kuka pensaan takana kätöksessä oleva henkilö oikeastaan oli. Hän oli myös monet kerrat arvaillut, millainen mekko vaaleanpunatukkaisella naisella oli yllään, sillä taulussa näkyi vain osa pitsin reunustamaa kaulanaukkoa ja hieman olkapäitä. Nyt arvoitus oli ratkennut, ainakin osittain.

Roosa ei kuitenkaan ehtinyt mietteissään pidemmälle, sillä Kamelianainen hypähti odottamatta jälleen ilmaan, niin että hänen kengänkorkonsa kopsahtivat ja parahti:

- Ooo-o, minä pyörryn, minä pyörryn! Tämä on kauheaa, terrible, terrible!

Ja Kamelianainen alkoi vaikeroiden valua hitaasti mattoa kohti.

Silloin Kapellimestarille tuli kiire. Parilla loikalla hän oli Kamelianaisen vierellä, tarttui häntä tukevasti kyy-närpäästä ja talutti hänet kengänkulkuset kilisten Roosan viereen sängylle lepäämään.

Roosa ja Kapellimestari asettivat Kamelianaisen pään alle koristetyynyn ja hänen jalkojensa alle varmuuden vuoksi vielä kaksi koristetyynyä, joiden paikka tavallisesti oli Roosan vuoteen jalkopäässä. Äiti oli sitä mieltä, että vuode oli joka aamu sijattava, sen päälle oli vedettävä päiväpeitto ja päiväpeiton päälle vielä aseteltava koristeeksi kolme tyynyä. Ne olivat Roosan mielestä täysin turhanpäiväisiä kapistuksia, kun ne joka ilta nukkumaan mennessä piti ottaa sängyltä pois, mutta pyörtyneelle niistä kuitenkin näytti olevan hyötyä.

Kapellimestari leyhytteli Kamelianaisen kasvojen yläpuolella suurta pitsinenäliinaa, jonka oli kiireesti ottanut esiin frakkinsa povitaskusta, mutta Kamelianainen ei näyttänyt toipuvan järkytyksestään.

- Minun vaaleanpunainen samettipussukkani! Oo-ooo mon Dieu, minun vaaleanpunainen pussukkani! hän voihki epätoivoisena. - Minä laitoin kauniin samettipussukkani tuohon matolle, mutta nyt se ei ole siinä! Tämä on kauheaa, terrible! Nyt minä riudun.

- Älkääs nyt, rouva hyvä, enempää riutuko, Kapellimestari tyynnytteli. – Ei Teidän samettipussukkanne taivaan tuuliin ole voinut kadota. Me löydämme sen varmasti, olen valmis laittamaan siitä pääni pantiksi – tai ainakin melkein.

Kapellimestarin elvytysyrityksillä ei näyttänyt olevan vaikutusta Kamelianaiseen. Yhtäkkiä tämä meni aivan hervottomaksi. Hänen kätensä valahti sängynlaidan yli ja jäi retkottamaan siihen velttona kuin kaulahuivi syys-tuulella ja hänen suupielensä alkoivat väpättää kummallisesti, aivan kuin hän olisi pillahtamassa itkuun. Kaiken kukkuraksi hän tuijotti lasittunein silmin kattoon sen näköisenä, että Roosakin alkoi toden teolla huolestua.

Roosa hypähti seisomaan sängylle, laittoi kätensä tötteröksi suunsa eteen ja huusi niin kovaa kuin jaksoi:

- Kameliankukka, herra Kapellimestari, kameliankukka!

Kapellimestari ymmärsi oitis, mistä oli kyse. Vapisevin käsin hän irrotti kukan, jonka Kamelianainen oli kiinnittänyt soljella vyötäisilleen, ja alkoi vimmatusti pyörittää kukkaa Kamelianaisen valkoiseksi puuteroidun nenännipukan yläpuolella.

- Herran tähden, herra Kapellimestari! Roosa kiljaisi.

- Ei se ole tahtipukko vaan k u k k a! Sallikaa minun hoitaa tämä juttu!

Sen enempää selittämättä Roosa nappasi kukan Kapellimestarin kädestä ja asetti sen varoen aivan Kamelianaisen nenännipukkaan kiinni. Hetkeen ei tapahtunut mitään, mutta sitten Kamelianaisen nenänpielet alkoivat värähdellä ja suupielet nykiä, aluksi miltei huomaamat-

tomasti, sitten hieman selvemmin ja lopulta vielä enemmän. Roosa pisti kukan nopeasti Kamelianaisen korvan taa ja työnsi sormet korviinsa.

- Aah-aah-aah-tshiiii!

Kamelianainen aivasti niin, että kattolamppu heilahti ja Kapellimestarin musta, takkuinen tukka pöllähti jälleen kerran tämän silmille. Kamelianainen sulki hetkeksi silmänsä ja avasi ne sitten uudelleen sepposen selälleen. Hän ponnahti istumaan selvästi virkistyneenä, veti kaksi kertaa syvään henkeä ja kiljaisi sitten niin kimeällä äänellä, että Kapellimestari pisti sormet korviinsa ja mutristi viiksiään kärsivän näköisenä.

- Minun rakas samettipussukkani! Oh ma belle, oh ma belle! Meidän on löydettävä se, muuten olen perikadon oma!